

SLOVENSKI NAROD.

Štampa vsak dan zvečer, izimši nedelje in praznike ter valja po pošti in prejemam za avstro-ogerske dežele za vsa leta 16 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za jeden mesec 1 gld. 40 kr. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za vse leto 18 gld., za četrt leta 8 gld. 30 kr., za jeden mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanje na dom računa se po 10 kr. na mesec, po 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kolikor poština znaša.

Za oznakila plačuje se od štiristopenjske petit-vrste po 6 kr., če se oznanijo jedenkrat tiska, po 5 kr., če se dvakrat, in po 4 kr., če se trikrat ali večkrat tiska.

Dopisi naj se izvolijo frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. — Uredništvo in upravnništvo je na Kongresnem trgu št. 12.

Upravištva naj se blagovolijo pošiljati naročnine, reklamacije, oznakila, t. j. vse administrativne stvari.

Slovanski dan v Celji.

Včerajšnji dan je bil praznik slovanski misli, in praznoval se je v tistem Celju, katero mora biti naše, dasi je še vedno v rokah naših sovražnikov, in katero postane naše tako gotovo, kakor gotovo stoji na slovenski zemlji.

Štajerski Slovenec ustaja in Nemce je strah. Trepetaje gledajo njega napredovanje in ker čutijo, da pride ura, da pride prav kmalu tista slovesna ura, ko pade nemška trdnjava ob Savinji, ko se podere jeden steber nemškega mosta k Adriji, in ko bode nad staroslavnim Celjem vihrala slovenska trobojnica, zato jih prošinja divja jeza, zato sikajo in se pene, kakor sika in se peni strupeni gad, kadar mu stopiš za vrat.

Nemštvo v Celji nima bodočnosti in se mora potopiti v slovanstvu. Tega ne prepreči nobena sila in nobena umetnost političnih megotcev, to je naraven proces, kateri se izvršuje toliko hitreje, ker je celjsko nemštvo v svojem bistvu trhljeno in demoralizirano, ker je izgubilo smisel za pravo in pravičnost, ker je njega karakteristično svojstvo ostudna podlest, kar se je jasno pokazalo pri tej slavnosti.

Slovenci in Slovani, ki so prišli k otvoritvi „Narodnega doma“ in k blagoslovljenju zastave „Celjskega Sokola“, nastopili so mirno in dostojno, s tisto nobleso, katera jih o takih prilikah vedno odlikuje, in navzlic nečutenim izzivanjem in nesramnim napadom se niso spozabili niti tam, kjer bi bili celjske Nemce lahko naučili dostojnosti.

Celjska slavnost se je vršila v senci bajonetov. Politična oblast je zbrala za ta dva dneva celo krdele orožnikov in na nogah je bilo vojaštvo. Mestni urad celjski je bil prosil, naj se konsignira vojaštvo, in politična oblast je tej želji ustregla. A orožniki in vojski niso bili pozvani za to, da sčutijo Slovane, pozvani so bili paziti, da bi Slovani na nemška izzivanja ne reagirali, da bi celjske nemške svojati ne mogli naučiti manir, da bi mirno prenašali insulte in izzivanja.

Že v soboto popoldne prišlo je v Celja vse polno gostov s severa in z juga. Slavnostni uhod v mesto je bil prepovedan, posamič so morali došleci v mesto Pred kolodvorom stalo je vse polno Nemcev, kateri so sikali in zvižgali ter kričali svoj „Heil“, ali komaj so to Slovani začuli, zagrneli so tako močno Živio-klici, da nemškega vpitja ni bilo več slišati.

S kolodvora, kjer sta bila gosta pozdravila načelnik Posojilnice, g. dr. Smec, in starosta celjskega Sokola, g. dr. Bremič, odkorakali so slovanski gostje z zavitiimi zastavami v „Narodni dom“. Ta je bil tako elegantno in ukusno z zelenjem in z zastavami dekoriran, da ga je vse občudovalo. Pogled na mogočno palačo, na to našo trdnjavo, je navdajal z veseljem vsacega prisleca, saj je vsakdo spoznal, kolikega pomena za našo narodno stvar mora biti ta „Narodni dom“.

Čez dan se Nemci niso upali prav iz svojih brlogov. Ako so srečavali posamezne Sokole ali druge društvene znake noseče Slovane, so jih sicer izzivajoče motrili in temu ali onemu zaklicali „Heil“, a le, kadar so bili od njega v primerni oddaljenosti. Blizu se pa niso upali. Hrabrejše so bile nemške dame. Zanašale se na slovensko galantnost, so prav marljivo izzivale, reagoval seveda ni nihče, pač pa so gostje napadli, da so vse te nemške dame v Celji bile kaj — grde, in da nimajo okusnih oblik, iz česar so sklepali, da hočejo nemške dame z izzivajočim postopanjem prikriti omenjene nedostatke.

Ko se je izmračilo, zaprlo je vojaštvo cesarja Jožefa trg. Na treh straneh so stali vojski v vrsti, za njimi pa na stotine celjskih Germanov. In kaj so ti figa-možje v varstvu vojakov vse počenjali! Upili so „Heil und Sieg“, zvižgali so, grozili s pestmi in tulili „Windische Hunde“, „Nieder mit den Windischen“, „Hoch Wilhelm“ in „Hoch Bismarck!“ To je trajalo ves večer in vso nedeljo.

V tem se je vršil v lepi veliki dvorani „Narodnega doma“ otvoritveni koncert, pri katerem je svirala vatrogasna godba iz Celja. Fantkov prolog,

kateri je deklamoval g. režiser Inesman, je jako ugajal, tudi z igrjo „V D-jegenovem sodu“ je bilo občinstvo zadovoljno, sosebo pa s pevskimi točkami, pri katerih se je zlasti naš vrli „Slavec“ odlikoval. Koncertu, pri katerem je bila dvorana napolnena, sledila je prosta zabava, in šele pozno ponoči jeli so se gostje razhajati.

In tu se je nemška strahopetnost pokazala v pravi luči. Celjska nemška družba nima toliko poguma, nima toliko moštva, da bi nastopila v lice. To nemško pobalinstvo je vedelo, kaj bi je v tem slučaju zadelo. Nemci so vedeli, da bi jih bili Slovenci razgnali in razpodili, zato so iz varnega zavetja, iz kavarne „Central“, naskakovali posamičnike, da bi jim vzeli čepice, na skupina pa so metali jajca. Seveda so te svoje hlabre čine spremljevali s kričanjem „Heil“, „Nieder mit den windischen Hunden“ itd. itd. Ker so gostje stanovali na raznih krajih mesta, jih oblastveni organi niso puščali same iti domov, ampak le v spremstvu orožnikov.

Včeraj, v nedeljo, je pa celjska nemška družba slavila še večje „triumfe“. Vse celjsko nemško barabstvo je bilo na nogah. Nemški voditelji so bili vse lepo pripravili in uredili, kar je bilo treba za škandal, potem pa so jo odkurili iz mesta. Vsa celjska fakinaža je bila okrašena s plavčami in trakovi v frankfurterskih barvah, in se je izzivajoče potepala po ulicah. Približati se seveda ni noben teh junakov upal in izzivati so se upali le ondu, kjer je stal kak redar, vedoč, da jih bode ta varoval in branil.

Ob 10. uri došli so ljubljanski in drugi izletniki, kateri so se bili pripeljali z istim vlakom. Na kolodvoru je bilo vse polno ljudij, pred kolodvorom pa se je ljudstva kar trlo. Ko je prišel vlak, zasvirala je godba in začeli so navdušeni Živio-klici. Po pozdravu odšli so gostje v mesto. Samo slovenskih Sokolov v društveni opravi je došlo blizu 200 iz raznih mest.

To je bil čudez uhod. Politična oblast je bila odredila, da morajo gostje po stranskih ulicah iti

LISTEK.

Janko Kersnik.

Spisal Vladimir Levec.

(Konec.)

III.

Kersnikov pripovedovalni prvenec je bil roman „Na Žerinjah“ in temu je potem, ko je bil l. 1881. ustanovljen „Ljubljanski Zvon“, pri čegar krstu je bil tudi Kersnik za botra, leto za leto sledil nebroj povestij, novel in romanov, katere smemo brezdvajbeno prištevati najboljšim v našem slovstvu, kar dokazuje že to, da je ravno Kersnikovih povestij največ prevedenih ne samo na druge slovanske jezike, ampak zlasti tudi v nemščino.

„Na Žerinjah“, prvi Kersnikov roman je izšel l. 1876. Jediní pošteti romani, ki smo jih takrat imeli v našem slovenskem slovstvu, so bili Jurčičev „Deseti brat“, njegov „Sosedov sin“ in „Doktor Zober“. („Cvet in sad“ je bil takrat še torso.) Kakšen pa je bil milieu teh spisov, kakšno ozračje, v katerem so dihal in se gibali njihovi junaki? Reči moramo, da je v vseh teh romanih obzorje Jurčičevo prav za prav zelo omejeno.

Slovenski kmetje in slovenskih kmetov sinovi, nepokvarjeni in od slabega in nesrečnega (?) vpliva salonskega parketa še neobližnjeni prirodní otroci,

pa semteritja kakšna blazna grajska gospa, to je vse Jurčičevo obzorje, in če je tudi ravno to navdušilo Stritarja, ki je bil takrat nezmotljivi sodnik „in poetični“, in čegar pohvala in obsodba je bila dogma za inteligentnejše slovensko občinstvo, da je v svojih znanih „Pogovorih“ („Zvon“ 1877 str. 63.) ravno zategadelj pal Jurčiču nevenljivo slavo, in udaril s svojim bičem po mladih pisateljih, ki iščejo svojih podob in tipov po „salonih“.

„Slovenec in salon!“ to je bila še pred nekaj leti nezaslišana in nedovoljena zveza. Da, in ta mlajša generacija! Mi smo pa že taki neverniki, da na večno nasprotje mej Slovenci in salonom ne moremo verovati, taki heretiki, da — sedeč slovensko slovstvo z jedino pravega stališča svetovne literature — celo Jurčiču zanikujemo prvenstvo mej slovenskimi romanopisci ter je prisojamo Kersniku, hvaležni, da je razširil slovenskemu leposlovju obzorje s tem, da je vanje uvedel ravno tisti preklicani salon in pokazal, da se hvaležni tipi za opisovanje ne dobe samo po kmetjskih kočah in pri občestnih beračih, ampak ravno tako tudi v srednjem stanu, mej uradniki, profesorji, meščani in tržani, in neposled tudi mej aristokracijo.

Kersnik je bil doma povsod, na vsakem polju. Z jednako srečno roko je umel narisati v malo potezah zanimiv tipus iz prostega naroda, kakor fino karakterizovati slabo omikano, a vkljub

temu, oziroma uprav zaradi tega vase do skrajnosti zaljubljeno družino v malem trgu na deželi — jedno kot drugo je znal izvršiti mojsteraki. A kar je njegova glavna zasluga, Kersnik je jemal svoje podobe, svoje tipe iz življenja, držeč se zlatega Goethejevega gesla:

„Greift nur hinein ins volle Menschenleben
Und wo ihr's packt, da ist's interessant!“ —

on je bil realist v najlepšem, najčistejšem pomenu besede. Pri njem ne nahajamo več tistih idealnih, vedno sentimentalno zaljubljenih in zdihujočih Zorinov, ne dobimo več tistih žensk iz voska, ki se pregibajo in preobračajo, kakor bi stale na varčutih, ne, pri Kersniku je vse živo, vse resnično!

Prav poseben talent pa je imel Kersnik za socijalni roman, to je bilo polje, pravo polje njegove fantazije in njegove delavnosti. Njegova „Cyclamen“ in „Agitator“ sta prva slovenska romana v tem žanru. V katerikoli trg zunaj na deželi v naši lepi slovenski domovini te ravno posadi nesrečna usoda s koščeno svojo roko in postavi v „gosposko“ sobo trške gostilne mej malo izbrano družino, povsodi dobiš Korene, doktorje Hraste, povsodi Medene, nikjer ne boš v zadregi, najti kakšnega sodnika Majarona, ali pa kakšnega davkarskega adjunkta Meglo — seveda, če imaš le kolikaj opazovalnega daru. In ravno to kaže, kak

v „Narodni dom“. Pred kolodvorom in na potu je bilo razpostavljeno vojaštvo in orožništvo z natak-rjenimi bodali, častniki so imeli sablje v rokah... in pod zaščito teh bajonetov in sabelj so se straho-petni celjski Germani upali izzivati, psovati in žvižgati.

A kdo je to slišal? Skoro nihče. Iz tisoč in tisoč grl so grmeli Živio-klici, da se je treslo celjsko zidovje. Ko so celjski Germani zagledali na stotine rudečih srajc, ko so videli te čile sokolske junake, spreleteli jih je strah in niso se pokazali nikjer, ko-der ni bilo vojakov ali orožnikov. Spoznali so pač, da bi deseti del naših Sokolov zadostoval, da vse celjsko nemštvo na kosce raztegajo.

V dolgi vrsti pomikala so se slovanska dru-štva proti „Narodnemu domu“. Trg pred „Narodnim domom“ je bilo vojaštvo zopet zaprlo. Na vseh bal-konih in na vseh oknih „Narodnega doma“ so bile zbrane slovenske dame in so obsipale došlece s cvetjem in šopki, v tem ko se je razlegalo po vsem trgu navdušeno Živio-klicanje, tako močno, da še slišati ni bilo cviljenja in piskanja za vojaki skritih Germanov.

Po zajutruku odkorakala so vsa društva, ka-terih je bilo 65, mnogo mej njimi korporativno za-stopanib, na slavnostni prostor zunaj mesta. Čim je spreved prišel čez mestno mejo, zasvirala je godba, zadoneli so sokolski rogovi, da se je daleč razlegalo in društva razgrnila so zastave. Spreved je bil im-pozanten in ga je brezštevna množica na vseh mestih navdušeno akklamirala. Pri grajščini Lanovž napravljena je bila čedna tribuna, s katere so dame sipale šopke.

Po maši pod milim nebom se je po določenem redu izvršilo blagoslovljenje zastave celjskega „So-kola in zabijanje žeblicev. Potem se je dvignila nova zastava, kateri so bili odposlanci „Dušana Silnega“ prinesli iz Belega grada krasen in dragocen trak, starosta dr. Brenčič je pozdravil kumico, gospo Maro pl. Berke-Čopovo, katere je na to pozdravila dru-štva, na kar so se zastave zbranih društev posestri-mile z novo zastavo. To je bil krasen trenotek in oduševljeno občinstvo je dalo daška svojim čutilom z navdušenim klicanjem.

V istem redu, kakor na slavnostni prostor, vrnili so se društva in mnogoštevilno občinstvo v „Narodni dom“, kjer se je vršilo odkritje na stop-nišču vzdane spominske plošče od črnega mramorja, v kateri je z zlatimi črkami izklesan primeren napis. Slavnostni govor, kateri je obudil veliko odušev-ljenja, je govoril načelnik posojilnice, katere je zgra-dila dom, g. dr. Sernec. Glasil se je:

Velečastito občinstvo! Načelnstvo posojilnice v Celji Vas je, preblagi gostje, semkaj povabilo, da boste svedoki slovesnega odkritja zadnjega kamna, kateri se je vzdal v našo ponosno stavbo, namreč spominske plošče, katere naj še čez stoletja in sto-letja govori o našem delu. Dovolite, zbrani odlični zastopniki naših bratov Čehov, Hrvatov in Srbov in premili slovenski rojaki in rojakinje, da pri tej slo-vesni priliki in na tem mestu se na kratko ozrem na zgodovino celjske posojilnice in te stavbe.

Za ustanovitev posojilnice gre zasługa v prvi

resnične, kako karakteristično slikane so oseba v Kersnikovih romanih!

Leta 1894. se je Kersnik s svojim zadnjim večjim romanom „Očetov greh“ poslovil od bralcev „Ljubljanskega Zvona“, poslovil od širjega slovenskega občinstva.

Na jedni strani buda bolezen, na drugi strani zla volja, ker so se bile personalne premembe iz-vršile, ne da bi bil on, ki je bil takrat „Zvonov“ izda-telj in upravni svetnik „Narodne Tiskarne“, v to izrečno dovolil — to in še druge skrbi so bili pravi vzroki, da je Kersnik odtegnil svoje moči listu, čegar dolgoletni sotrudnik je bil. Nikakor mu pa ni — tako mislim, — „nova struja“ v našem slovstvu izbila peresa iz rok*, saj je bil ravno Kersnik njen duševni oče, saj so ravno Kersnika „novostrujarji“ vedno in povsod imenovali svoj — vzor, dasi težje v realizmu še dlje.

In sedaj je šel za našimi najboljšimi pesniki in pisatelji še Janko Kersnik, odprl se je zopet nov grob, ob katerem plaka širna naša domovina Janka Kersnika, od katerega nam je bilo pričakovati še toliko lepega, ni več, a njegova dela ostanejo:

Národ tvoj bo pil iz čase tvoje,

S pitjem njenim bode se napajal —

V delih svojih živel sam boš večno!...

*) To je, se ve, samo subjektivno mnenje g. pisatelja. (Ured.)

vrsti našemu dolgoletnemu drž. in dež. poslancu g. Mihaelu Vošnjaku. Ta je začetkom 1881. l. povabil nas druge celjske Slovence k tej ustanovitvi. Osmo-vali smo posojilnico v seji dne 13. februarja 1881. leta in jo otvorili začetkom aprila istega leta. Prva leta je zopet velečastiti gosp. Mihael Vošnjak bil tisti, kateri je brezplačno opravljal ves posel taj-nika, dokler ni zavod tako narasel, da si je mogel sam vzdrževati plačanih uradnikov. Dovolite, da mu izrečem v tem slovesnem trenotku v imenu našega načelnstva, v imenu vseh celjskih Slovencev najto-plejšo zahvalo. (Barni Živio-klici.) Zavod se je ču-dovito hitro razvijal. Koncem l. 1896. je štel 3155 zadržnikov, imel je hranilnih ulog 1,464.215 gl. 97 kr. in je imel rezervnega zaklada že 107.141 gl. 39 kr. Prometa je l. 1869. bilo 3,106.495 gl. Vzrok tega izvanredno hitrega razvoja leži največ v tem, da zadržniki nismo nikoli smatrali vsakoletnega čistega dobička za svoj privatni zaslužek, nego kot posojilnični, kot narodni zaklad (Živahni Živio-klici), in da deložniki niso dobivali kot dividendo nikoli več, kakor po 5% od svojih vplačanih deležev. Vse drugo se je porabilo samo v ojačanje posojilničnega premoženja. Devali smo zasluženi denar v rezervni zaklad in iz dobička vsako leto precejšnje svote, skupaj že mnogo tisoč goldinarjev, darovali za do-brodne namene. Konstatovati morem tukaj tudi, da je načelnstvo doslej opravljal ogromno svoje delo pri vodstvu tega zavoda brezplačno ter nagrado, določeno mu za ta trud po društvenih pravilih, vselej prepustilo za dobrodne namene, zlasti v podporo ubogim slovenskim dijakom (Živio-klici.) S kupno pogodbo z dne 26. oktobra 1891 se je Posojilnic posrečilo, pridobiti si ta imenitni prostor, na kate-rem se zdaj dviga naš „Narodni dom“. Pa nastali so boji z občinskim zastopom celjskim, kateri je sklenil v prvi seji po tem našem nakupu, napraviti 12 metrov široko cesto čez naše stavbišče, ravno tam, kjer stoji zdaj lepa naša dvorana. Posrečilo se nam je, odpraviti te ovire. Srečno smo potem pre-mišljevali, načrt prihodnjega „Narodnega doma“. Bili smo tako srečni, da smo pridobili za arhitekta in stavitelja našega doma velečastitega g. inženirja Vladimíra Hraskega, kateremu se imamo zahvaliti za dovršeni načrt in za dovršeno delo. Končno smo se odločili, začeti s stavbo ter smo izvolili stavbinski odesk, v katerem so bili gg.: Mihael Vošnjak, častni predsednik, dr. Jos. Sernec prvi in Lovro Baš drugi namestnik, člani pa gg. dr. Dečko, dr. Vrečko in Ivan Zupanc. Stavbeno delo se je začelo z odkopa-vanjem zemlje začetkom oktobra 1894. leta, pod streho se je stavba spravila l. 1895., podstrešni prostori in sobe v 1 in v 2 nadstropju so bili do-vršeni v jeseni 1896. l., velika dvorana, gostilne in prodajalnica pa začetkom letošnje pomladi. Zadnji kamen, to je spominska plošča, se je vgradil meseca julija letos. — Tukaj smo torej zbrani pred dovr-šenim svojim delom. Dela ni treba hvaliti. Stavba sama govori o genijalnosti arhitekta in spretnosti zidarskega mojstra, pa tudi o uspešnem trudu vo-diteljev. Bog nam ohrani to našo narodno hišo, naj je bodo veseli ponosni naši potomci v neskončnem teku časa, pa naj obiskalci tega doma tudi v bo-dočih časih izvedó, kdose je zanje trudil, naj pade zavesa in tibi kamen naj glasno govori potomcem in jih naj izpodbuja za hvaležnost in za jednako složno narodno delovanje. Vsegamogočni pa naj čuva blagovoljno našo hišo in naš mili narod slo-venski

Mej burnim Živio-klicanjem padla je zavesa in videla se je spominska plošča, v katero so vkle-sana imena vseh za stavbo zaslužnih mož.

Občinstvo se je potem razšlo. Jeden del se je nastanil na dvorišči, drugi se je razkropil po me-stnih gostilnah, nad 400 oseb pa se je zbralo na banket v veliki dvorani.

Banketu je predsedoval g. dr. Sernec kot kučegazda, ki je tudi izrekel prvo napitnico in sicer cesarju, kateremu so udeležniki zaklicali trikrat slava v tem, ko je godba svirala cesarsko himno. Presvetlemu cesarju je bila v imenu 65, na slavnosti zastopanih slovanskih društev odposlana brzo-javniš potom, udanostna izjava.

Dalje je dr. Sernec pozdravljal vse udelež-nike in napil z odbranimi besedami slovanski vza-jemnosti. Starosta celjskega Sokola dr. Brenčič je napil sokolskim društvom in slovanski sokolski ideji, dr. Vrečko je napil Čehom, dr. Hrašovec Hrvatom in Srbom, dr. Dečko izvenkranjskim Slo-vencom, zlasti sotrpinom s Primorskega in Koroš-kega, Drag. Hribar slovanskemu ženstvu, notar

Baš mestu Ljubljani, ljubljanskemu županu Hri-barju in inženirju Hraskemu.

Ljubljanski župan Hribar je v svoji zahvali omenil, da, ko bi bile v Celju razmere normalne, stal bi na njegovem mestu celjski župan in je na-pil narodu zmagovalcu. V imenu Čehov je govoril dr. Novotny in navdušeno napil velikosti in slavi slovanstva. V imeni slovenskih Sokolov je govoril dr. Tavčar, rekši, da ilustruje pravice, katere uživajo v Celju Slovenci, najbolje to, da ščitijo Nemce vo-jaki in orožniki. Nemci obupajo Slovence s psov-kami in z jajci. Slovenci niso potrebovali nobenega varstva, oni bi si bili sami pomagali. Z „Narodnim domom“ se je celjskemu nemštvu razbila jedna čeljust in gotovo se mu razbije tudi druga. Na tej slovenski zemlji, na kateri stoji Celje, ima Slovenec domovinsko pravico. Govornik je napil Celju kon-čavši: Bog poživi slovensko našo Celje. Dež. po-slanec vitez Berke je napil g. Mihaelu Vošnjaku, dr. Mlinarčič se je v imenu hrvatskih društev z oduševljenimi besedami zahvalil na napitnici in povdarjal hrvatsko slovensko vzajemnost pripil Slo-vencem sploh, zlasti pa celjskemu „Sokolu. V imenu Srbov je govoril predsednik beligradskega telova-dnega društva „Dušan silni“, Taso Bogdanovič, kateri, spominjajoč se srbskega pregovora, da „brat je mio, koje vere bio“, je povdarjal, da se Slovani vsi razumemo, samo če hočemo. Naglašal je, da kakor so Srbi v 600 letni borbi proti Turkom tra-jali in vztrajali, tako tudi Slovenci ne morejo pro-pasti, ker so zavedni. Vsak narod ima bodočnost. Zagotavlja v imenu Srbov Slovence najsrčnejših simpatij srbskega naroda, in želeč, da bi se Slo-vencom pod vlado Nj. Veličanstva cesarja Franca Jožefa vedno dobro godilo in da bi bili srečni, je zaključil govornik, da, kakor smo se Srbi in Slo-venci že „jedenkrat skupno borili proti Turkom, tako se morda še „jedenkrat najdemo na „zajedniškom danku“.

Vse napitnice so bile sprejete z nepopisno navdušenostjo, sosebno burne ovacije je občinstvo priredilo županu Hribarju, dr. Novotnemu dr. Tav-čarju, dr. Mlinarčiču in Tasu Bogdanoviču.

Koj po banketu odkorakala so društva z godbo in banderijem na prostor, poleg grajščine La-movž, ker se je zbralo na tisoče ljudstva. Predno so se začele sokolske vaje, izpregovoril je sokol g. Murnik v spomin Miroslavu Tyršu, ustanovitelju slovanskega sokolstva, kateri je prav včeraj pred 13 leti utonil, in pozval Sokole in občinstvo, naj zakličejo nesmrtnemu Tyršu „Slava“, kateremu od-zivu se je vse občinstvo navdušeno odzvalo.

Potem vršile so se sokolske vaje, za katere se je občinstvo jako zanimalo. Vse vaje so se vr-šile jako precizno in elegantno, tako da ploskanja ni bilo konca. Strokovne ocene pač nismo kompe-tentni izreči, niti soditi, katerim udeleženi sokol-skih društev gre prednost, imponirala so vsa in trdno smo preverjeni, da bode ta telovadba znatno pripomogla k utrditvi sokolske ideje mej štajerskimi Slovenci. Žal, da je jel kmalu dež kropiti, kar je mnogo občinstva pregnalo v mesto, a ostalo ga je še vedno mnogo. Zabava je bila neprilijena mej petjem in telovadbo minil je čas hitro.

Ko se je zmračilo, odkorakala se društva zopet v mesto, kjer so zopet nemški demonstrantje na-penjali svoja pljučica in s hripavim kričanjem iz-zivali Slovence, vedoč, da se jim nič ne zgodi, da jih čuvajo orožniki in redarji.

Zvečer se je vršil v veliki dvorani „Narod-nega doma“ ples. Udeležba je bila jako velika, tu se je še najbolj pokazalo, koliko elegantnega in cvetočega ženstva je v Celji. Ples je trajal do ra-nega jutra, in je najprimernejše zaključil to veliko, velepomembno in sijajno narodno slavnost, o kateri smelo trdimo, da Celje take še ni videl. Tudi v spodnjih prostorih je bilo živahno gibanje. Pevci so prepevali, dr. Medved pa je z navdušenimi besedami spodbujal zbrane na delo za narodno stvar.

Ta slavnost je dokaz slovanske solidarnosti, je dakaz, kako živo prešinja slovenska ideja narodne kroge tudi na Štajerskem, in dokaz, na kako trh-lanih nogah stoji celjske nemštvo. Sokolska misel je z njo neizmerno pridobila. Uverjeni smo, da prešine štajerske Slovence nekaj tistega husitskega duha, kateri navdaja kolikor toliko že druge Slo-vence, sosebno pa Čehe, in uverjeni smo, da po-menja minula slavnost sijajno moralno zmago, ka-tere materialne posledice ne izostanejo. Nemška trdnjava v Celji je razpokana, in se ruši na vseh

traneh, nje jedira zaslonba in opora je še barabstvo, dolgo ne more, in ne bo kljubovala naskokom zdravega, žilavega mladega slovenstva, kmalu pride dan, ko bode ležala v prahu, in ko se na njenih razvalinah razgane slovesno zmagovita slovenska trebojnica.

Celjski Nemci so za odhod slovenskih društev in drugih udeležnikov zbrali vse svoje sile, da prouzroče kak škandal. Politična oblast ni pustila, da bi udeležniki slavnosti bili skupno odšli na kolodvor. Morali so k dotičnim vlakom v manjših skupinah, in vsako teh skupin spremljali so orožniki, redarji ali vojaki. Nekaterih skupin ni pustila iti po glavnih ulicah, nego jih vodila po stranskih ulicah. Nemci so skoro vsako skupino napadali. Hripavo kričanje „Heil und Sieg“ se je seveda komaj čulo, kadar so zorili živio-klici, a Nemci niso samo kričali in piskali, niso samo vpili „Tod den Windischen“, „Nieder mit den Windischen“, „Pereat“, „Wiedische Hunde“ itd., ta zalega je obmetavala Slovence z guilimi jajci, s steklenicami, v katerih je bilo črnilo in hudičovo volje in s kamni.

Mnogo oseb je bilo zadetih, mnogim je bila obleka pokvarjena, nekateri so bili tudi ranjeni. Taki škandali so se tekotom noči, ker so se izletniki odpeljali z raznimi vlaki, ponavljali večkrat. Orožniki in redarji so le skrbeli, da se izletniki niso ganili, pazili so bolj na to, da bi izletniki ne skušali vrniti šilo za ognjilo, Nemci pa niso opominjali, kaj še, da bi bili komu iz njih kaj storili. Naj bi bila politična oblast pustila našim prostost; mi bi bili ti predrzne izizivače in napadalce naučili pasje ponižnosti, a tako se nismo mogli ganiti, in smo morali mirno prenašati vse zavratne napade, psovavanja in izsivanja.

Napolnili bi lahko še mnogo strani našega lista, ko bi hoteli spuščati se v podrobnosti, ome nimo naj samo, da so bili izletniki že na potu iz Ljubljane v Celje na raznih postajah slovesno pozdravljeni, posebno pri grajski gosp. Hrena v Ponoviču. V Celju so posebno senzacijo obujali zastopniki telovadnega društva „Dašan Silni“ iz Belgrada, junaške postave v lepih, po starem srbskem kroju narejenih oblekah. Celjanom se je kar z obraza bral silni respekt pred njimi in pred drugimi Sokoli. O napadih, posebno o silnih izgrelih pred kolodvorom pri odhodu Ljubljanskega Sokola, kjer bi bila kri curkoma tekla, da niso orožniki in vojaki zadrževali Sokolov, bi se dalo tudi marsikaj povedati, a zadostuj to, kar smo že navedli. Celjski Nemci so se izkazali kot figa-možje, kot pobalini in te sramote se na operejo.

V Ljubljani, 9. avgusta.

Baron Chlumecky je izvršil memorandum, v kateri se bavi s političnimi in ustavnimi perečimi vprašanji. Ta memorandum je bivši predsednik zbornice izročil Badenju ter mu na podlagi istega predlagal s isto vanje u s t a v e v obeh državnih delih.

Vsled deževnih katastrof je cesar odredil, da so vsi rezervisti in deželni brambovci iz takih krajev, kjer je bila katastrofa, za leto svobodni vaj. Ta odredba bo našla gotovo v vseh človekoljubnih srcih najhvaležnejši odmev. Kraji, ki so vsled poplave skoro uničeni, bi trpeli dvojno škodo, ako bi se jim v tej žalostni dobi odtegnili še nujno potrebni delavci.

Grško orijentalni srbski cerkveni kongres, kateri je kraljevi komisar pretrgal, ker se večina ni hotela ukloniti ter sprejeti dnevni red vlade, bo bržčas že te dni razpuščen. Kakor se poroča, nekateri srbski škofi živahno agitujejo, naj se srbska škofijska stolica v Pešti opusti ter se združi s Karloviško. Mesto Peštanske se naj ustanovi nova škofijska v Zagrebu.

Poset bulgarskega kneza na rumunjskem dvoru daje turškim listom povod, da se spominjajo opomina, katerega so dobili balkanski knezi pred nekaj meseci iz Peterburga. Listi pravijo, da ni nikake nevarnosti, da bi se radi sestanka v Sinaju omejale mir. Rumunski kralj Karol je vrlo oprezen vladar, ki ni navdušen za nikake pustolovščine, pa makar da mu jih svetuje bulgarski knez.

Avtonomija Krete je baje sprejeta. Iz skrbi radi misije Dševad paše, ki se je začel vesti na Kreti kot njen gospodar, so se odposlanci Krečanskih pokrajin združili ter oficijalno izjavili, da sprejmo avtonomijo. Vpraša se, kako velevalisti avtonomnost Krete zavarujejo?

Dnevne vesti.

V Ljubljani, 9. avgusta.

— (Shod kranjski gasilnih društev.) V dvorani starega strelišča imela je včeraj dopoldne kranjska deželna zaveza gasilnih društev svoj letošnji občni zbor, katererega so se udeležili delegati skoraj vseh gasilnih društev naše dežele. Kot zastopnik deželnega odbora udeležil se je zbora g. cesarski svetnik Murnik, kot namestnik ljubljanskega župana pa g. policijski komisar Podgoršek. Otvorivši zborovanje, pozdravil je načelnik zaveze, g. Doberlet zbrane delegate ter z zadovoljenjem konstatoval, da ima Kranjska že lepo število gasilnih društev, in da tudi v tem obziru ne zaostaja za drugimi naprednimi deželami. Iz poročila tajnika g. Trošta posnamemo, da je v zavezi združenih sedaj še čez 70 gasilnih društev; a ker se baš letos snuje mnogo novih gasilnih društev, opravičena je nada, da bomo imeli do prihodnjega občnega zbora zaveze v naši kronovini že sto gasilnih društev. Tudi število „gasilnih domov“ se množi, kar pač najbolje dokazuje, da naše ljudstvo čuti in spoznava potrebo organiziranega gasilstva. Blagajnik zaveze g. A. C. Ahčin poročal je o računskem zaključku, ki izkazuje 1200 gl. 39 kr. dohodkov ter blagajniški saldo 605 gl. 12 kr. Oba poročila vzel je občni zbor soglasno v znanje. Prihodnji shod gasilnih društev vršil se bode zopet v Ljubljani. Končno omenil je načelnik zaveze, da bode gasilno društvo v Krškem prihodnjo nedeljo slavilo petindvajsetletnico svojega obstanka ter pozval člane zaveze, naj se te slavnosti mnogobrojno udeležijo. Pred občnim zborom zaveze bila je za starim streliščem interesantna vaja gasilnega društva ljubljanskega, popoldne pa so se delegati 25letne slavnosti gasilnega društva Vič Gliuce.

— (Dirka „Zveze slovenskih kolesarjev iz Trsta v Celje“) dne 8. t. m. završila se je s sledečimi uspehi: Prvi je prišel na cilj g. Jakob Gorjanc ob 11. uri 52 min., drugi g. Fran Gombač ob 12. uri 20½ min., tretji g. Zmagoslav Accetto ob 1. uri 5½ min., četrti g. Fran Toros ob 1. uri 40 min. Prvi je član „Kluba slovenskih biciklistov Ljubljane“, drugi tudi, tretji „I. kolesarskega društva ljubljanskega“, četrti pa „Kolesarskega kluba „Sokol“a“ v Trstu. Prvi je rabil za vso progo 7 ur 52 minut, drugi 8 ur 20½ min., tretji 9 ur 5½ min., četrti 9 ur 40 min. Prvi je torej prevozil 183 km prej nego v 8 urah in s tem pobil najuspešnejše uspehe kranjskih nemških kolesarjev. Z ozirom na to, da je bila pot jako slaba, in da so dirkači imeli močan protipih do Logatca, vozili so imenovano progo prav dobro. Prva dva dirkača prevozila sta progo, odračunaječ odpočitek, pod 8 urami in sicer prvi g. J. Gorjanc v 7 urah 33 minutah, drugi g. Fr. Gombač v 7 urah 35 minutah.

— (Nezgoda.) Danes dopoldne so se splašali konji tovarnarja Avgusta Droleja na Lendarski stezi in padli čez 5 metrov visoko rampo. Jeden konj si je zlomil nogo in se je moral oddati konjaču, drug konj je bil neopškodovan.

— (Nepreviden biciklist) povozil je v soboto v Trubarjevi ulici 7 let staro deklico, katera se je pri padcu na levi roki poškodovala.

— (Slavnost 25letnice viško-glinškega gasilnega društva) je uspela sijajno. Udeležba kakor od strani gasilcev, tako od drugega občinstva ogromna. Maogovestni govori, — govorili so: Doberlet, načelnik „Zveze“, Slaga, podnačelnik našega gasilnega društva i. dr. — petje, pela je naša čitalnica, godba domžalska — vse se je harmonično skladalo. Nataučneje poročilo v kratkem.

— (Umrl) je danes v Toplicah pri Novem mestu gimnazijski profesor Ivan Vidmar po daljšem bolehanju. Naj v miru počiva!

— (Poročil) se je gosp. Ignacij Kline, c. kr. davčni kontrolor v Lattji, z gđ. Ivanko Narobe iz Trzina. Čestitamo!

— (Nova brzovarna postaja.) V Železnikih na Gorenjskem otvorna se je pretečeno soboto brzovarna postaja.

— (Iz Celovca) se nam piše z dne 7. avgusta: Popolnurno svoje poročilo o občnem zboru nemškega in avstrijskega planinskega društva, moram še javiti, da ni bilo razobešenih samo frankfurtarskih zastav, temveč tudi nekaj bavarskih in saksoskih. Župan Neuner pozdravil je vse došle goste iz naše države in „rajha“ v imé celovškega mesta in rekel, da bije srce za nemške brate onostran meje višje, za one nemške državljane, s katerimi smo bili skoro tisoč let združeni. V petek zjutraj je bil na slavnostnem prostoru, na Benediktinskem trgu, zajutrek, kjer so stregle celovške dame v slovenskih žiljanskih narodnih nošah. Sploh se je ta noša udomačila skoro pri vseh nemških rodbinah, tedaj noša onih Slovencev in „bindišarjev“, katere bi ravno isti Nemci najraje kar žive požrli. Treba bi bilo v tem oziru kaj ukreniti! V soboto zvečer jih je pa silni dež razpršil na vse strani. Deželni predsednik baron

Schmidt-Zabierow se je nalašč pripeljal s Tirolskega, kjer je bil na dopustu, v ta namen, da pozdravi prišlece, namške brate iz „rajha“, deželni odbor jim je brezplačno prepustil veliko dvorano „Wappensaal“, južna železnica pa je uredila brzovlak na dve strani, da bodo ti redki gostje imeli ugodnejše zveze — Slovincem v Ljubljani pa za branjuje posebne vlake in preprečuje udeleževati se narodnih slavnosti. Oj pravica, kje si doma!

— (Za učitelje risanja) (oziroma arhitekta, inženirje in druge strokovnjake) Na trirazredni strokovni obrtno-nadaljevalni šoli za klesarje (kamenoseke) v Nabrežini razpisana je učiteljska služba za geometrijo, gometrično in prostorno risanje, nauk v projekciji s šesturnim podukom na teden (vse ure so v jednem dnevnu). Dokumentirane prošnje je doposlati šolskemu odhodu do 15. t. m. — Opomni se, da je učna nagrada prav dobra. Ker je železiška zveza tukaj ugodna, dotični lahko zjutraj pride in zvečer odide.

* (Surovost!) Na Danaju se je pred nekaterimi dnevi pripetila surovost, ki spominja na znano škandalno afero lajtnanta Brüsewitsza v Prusiji. V Pratu sta zašla s kolesi artileijski častnik in kadet mej trumo krav, katero so gurali blapci. P. sestak krav je prosil častnika, naj stopita s koles, da se ne zgodi kaka nesroča. Na to je planil častnik s kolesa, potegnil sabljo ter vsaka kmeta preko glave, da se je kmet takoj zgrudil. Tudi kadetek je potegnil svoj pipec. Tedaj so pa skočili razjarjeni blapci na oba vojaka ter jo prav pošteno naklestili. Tako ljudsko „ličanje“ bi bilo za suroveže, zlasti pa za brezobzirne kolesarje čisto koristno.

* (Dekliška osveta) Italijanski karabinier Riggio spoznat se je v vasi Vazuva z lepim deklečim, s Karolino Trucco, ki je bila stara jeleva 15 let. Riggio je dekletu objubil zakon, in stariši niso imeli ničesar proti temu, da sta obtevala. Nakrat pa je zahtevalo deklet, da jo Riggio vzame takoj, sicer bi bilo prekasno. Riggio pa jo je na to zapustil. Ušaljeni stariši so tožili radi tega Riggio, da je zapeljal mladoletno Karolino. Pred sodiščem pa je Riggio rekel: „Dekleta, ki je grešilo pred poroko, ne vzamem nikdar za ženo.“ Ogorčena radi tolike nesramnosti breznačajneža je potegnile deklet iz žepa revolver ter pognalo drznemu Riggio tri krogel v glavo, ki je umrl na mestu.

Brzovjavke.

Celovec 8. avgusta. Vlada je prepovedala zaupni shod nemških županov, ki bi se imel vršiti danes, v nedeljo, dne 8. avgusta, in na katerem bi se moglo posvetovati o skupni akciji glede prenesenega delokroga.

Dunaj 9. avgusta. Danes se je začela obravnava o tožbi Verganijevi proti Schönererju in Wolfu. Schönerer ni prišel, češ, da nima temu, kar je povedal v preiskavi, nič dostaviti. Wolf je rekel v svojem govoru, da ima vsaka stranka interes na tem, da se iz javnega življenja izključijo možje Verganijevega kroja. Verganijev zastopnik, dr. Pupovac, je vprašal Wolfa, če je to rekel z ozirom na porotno klop, na kar so navzočni nacijananci jeli sikati. Predsednik je zagovorniku prepovedal taka vprašanja.

Brno 9. avgusta. Češki poslanci so sklenili vstrajati v sedanji parlamentarni večini in podpirati vlado, ako bode realizovala v adresi določena načela.

Praga 9. avgusta. Vlada misli deželnemu zboru predložiti zakonske načrte o kurijah, o dopisovanju avtonomnih oblastev in o volilni reformi.

Praga 9. avgusta. Izvrševalni odbor nemške stranke je sklenil, nadaljevati dosedanje taktiko in organizovati Nemce na Češkem jednotno s Schönererjevo stranko.

Petrograd 9. avgusta. Pri slavnostnem dineju na čast cesarju Viljemu je car v svoji napitnici povdarjal tradicionalno zvezo mej Rusijo in Nemčijo, in naglašal nje pomen za ohranitev občnega miru. Cesar Viljem je rekel, da smatra čast, katero mu je car izkazal s tem, da ga je imenoval ruskim admiralom, za dokaz, da traja še vedno nerazrušno dobro razmerje mej Nemčijo in Rusijo. Rekel je dalje, da hoče z nemškim narodom krepko podpirati na ohranitev miru mereče delovanje ruskega carja.

Madrid 9. avgusta. Ministerski predsednik Canovas je bil v Santa Angeda umorjen. Sedel je na neki klopi in čital časnike, ko se mu je približal anarhist Golis, rodem z Neapolskega, in zavratno trikrat nanj ustrelil. Canovas se je zgrudil poleg njega sedeči ženi pred noge in 95 minut po napadu umrl, kličeč: Živela Španska! Truplo se prepelje v Madrid. Morilca je policija že ujela.

Zahvala.

Podpisani odbor I. sloveskega kolesarskega društva v Ljubljani si dovoljuje tem potom izrekat svojo najlepšo zahvalo vsem, kateri so s svojim sodelovanjem ali sicer naklonjenosti društvu, pripomogli, da se je I. društvena dirka, oziroma veselica dne 1. t. m. tako lepo in častno izvršila. Posebno nam je čast, zahvaliti slavni občinski zastop v Skofji Loki; slavni klub slov. biciklistov Ljubljana, za njega prijazno pomoč pri prireditvi dirke; ter blagorodnega gospoda L. C. Juvančiča, veletržca v Šiški, za njega posebno naklonjenost društvu. Prav najpriznaneje pa zahvaljujemo slavno pevsko društvo „Slavec“, za njega preprijazno sodelovanje pri veselici na Kozlerjevem vrtu, katero je s svojim izbornim petjem pripomoglo, da je tudi veselica tako lepo vzpela. Končno vsem udeležencem srčni „Na zdravje“!

V Ljubljani, dne 7. avgusta 1897.

Odbor I. slov. kolesarskega društva v Ljubljani.

Meteorologično poročilo.

Višina nad morjem 306-2 m.

Julij	Čas opa- zovanja	Stanje baro- metra v mm.	Tempe- ratura v °C	Vetrovi	Nebo	Mokrina v mm. v 24 urah
7.	9. zvečer	736.7	19.3	sl. sever	jasno	
8.	7. zjutraj	737.0	14.6	sl. svzh.	jasno	0.0
	2. popol.	735.2	26.2	sl. vzsvzh.	jasno	
9.	9. zvečer	735.0	18.8	sl. jug	dež	
9.	7. zjutraj	732.5	17.1	sl. jvzh.	dež	6.7
	2. popol.	733.3	13.3	sl. jvzh.	nevihta	

Srednja temperatura sobote in nedelje 20.1° in 19.9°, za 0.7° in 0.5° nad normalom.

Dunajska borza

Skupni državni dolg v notah	102	gld. 15	kr.
Skupni državni dolg v srebru	102	25	„
Avstrijska zlata rent	123	50	„
Avstrijska krona rent 4%	101	50	„
Ogorska zlata rent 4%	122	60	„
Ogorska krona rent 4%	100	15	„
Avstro-ogorske bančne delnice	353	—	„
Kreditne delnice	369	25	„
London vista	119	45	„
Nemški drž. bankovci za 100 mark	58	67 1/2	„
50 mark	11	73	„
50 frankov	9	51 1/2	„
Italijanski bankovci	45	25	„
1. kr. cekini	5	4	„

Hiša ter vse posestvo

proda se po jako ugodnih cenah in plačilnih pogojih potem prestevovalne sodniške dražbe.

Hiša je nasproti cerkve in občinske hiše, torej jako pripravna za vsako obrt. Posestvo se proda na posamezne kose. Poleg dobrih njiv in travnikov so tudi dobro zaraščeni gojzdi, v katerih je veliko lesa za sekati.

Dražba se vrši

dne 16., po potrebi tudi 17. t. m., pri bližnjih kosih na lici mesta.

Natančneje se poizve pri lastniku **Ivanu Drašlerju**, posestniku v **Borovnici št. 61**, sedaj delovodju drž. trtnice v **Kostanjevici**, oziroma pri c. kr. okrajni sodnji na **Vrhniki**. (1179-1)

Prežalostnim srcem naznanjam ssem sorodnikom; prijateljem in znancem tužno vest, da je moja iskreno ljubljena, predobra soproga, gospa

Josipina Simončič

danes popoldne, dne 8. avgusta ob polu 6. uri, po dolgi in mučni bolezni, previdena s sv. zakramenti za umirajoče, v 30. letu svoje dobe mirno v Gospodu zaspala.

Pogreb drage pokojnice bo v torek, 10. avgusta zjutraj ob 8. uri.

Sv. maše zadušnice brale se bodo v farni cerkvi v Trnovem.

Nepozabno pokojnico priporočamo v blag spomin in molitev. (1181)

Vrbovo pri Il. Bistrici, 7. avgusta 1897.

Anton Simončič, učitelj, soproga **Josip Logar**, oče **Marija Logar**, mati **Josip Logar**, brat **Franja Logar** sinova **Jožefa Logar**, vnukinja **Janet Logar**, stric.

Zahvala.

Za vsestransko izkazano sočutje ob bolezni in smrti preljube soproga, oziroma očeta in strica, gospoda

Antona Umbergerja

kakor tudi za mnogobrojno spremstvo k zadnemu počitku, izrekamo vsem prijateljem in znancem našo iskreno zahvalo. Posebe se pa še kar najlepše zakvaljujemo slavni zadrugi gostilničarjev in kavararjev, slavnemu vojaškemu veteranskemu kóru za spremstvo, čestitim gospodom pevcem za ginjaivo petje ter darovateljem lepih vencev. Srčna hvala vsem!

Z Ljubljani, dne 9. avgusta 1897.

(1177)

žalujoča rodbina.

Kapelnik

se išče za mesto **Črnomelj** na Dolenjskem. Mesečna plača 40 gld. in četrtina od zaslužka. Prosilec mora izkazati svoje zmožnosti po spricvalih in ima naznaniti, je-li samec ali oženjen. Zmožen mora biti jednega slovanskega jezika. Prošnje vlagati je do **1. septembra t. l.** pri podpisnem mestnem županstvu.

Mestno županstvo v Črnomlju

dne 6. avgusta 1897.

(1178-1)

Schweiger.

Ces. kr. avstrijske državne železnice.

Izvod iz voznega reda

veljavnega od 1. junija 1897.

Odhod iz Ljubljane (juž. kol.).

Proga čez Trbiž.

(962-179)

Ob 12. uri 5 min. po noči osebni vlak v Trbiž, Beljak, Celovec, Franzensfeste, Ljubno; čez Selsthal v Anse, Ischl, Gmund, Solnograd, Lend-Gastein, Zell ob jezern, Inomost, Bregenc, Gurh, Genevo, Paris, čez Klein-Reifling v Steyr, Lino, na Dunaj via Amstetten. — Ob 7. uri 5 min. zjutraj osebni vlak v Trbiž, Pontab, Beljak, Celovec, Franzensfeste, Ljubno, Dunaj; čez Selsthal v Solnograd, čez Klein-Reifling v Steyr, Lino, Budejovice, Plzen, Marijine var, Heb, Francove var, Karlove vari, Prago, Lipsko. — Ob 11. uri 50 min. popoldne osebni vlak v Trbiž, Pontab, Beljak, Celovec, Ljubno, Selsthal, Dunaj. — Ob 4. uri 2 min. popoldne osebni vlak v Trbiž, Beljak, Celovec, Franzensfeste, Ljubno čez Selsthal v Solnograd, Lend-Gastein, Zell ob jezern, Inomost, Bregenc, Gurh, Genevo, Paris; čez Klein-Reifling v Steyr, Lino, Budejovice, Plzen, Marijine var, Heb, Francove var, Karlove vari, Prago, Lipsko, Dunaj via Amstetten. — Ob 5. uri 39 min. popoldne osebni vlak v Lesce-Bled, (le ob nedeljah in praznikih). — Ob 7. uri 46 min. zvečer osebni vlak v Lesce-Bled.

Proga v Novo mesto in v Kočevje.

Ob 6. uri 15 min. zjutraj mešani vlak. — Ob 12. uri 55 min. popoldne mešani vlak. — Ob 6. uri 30 min. zvečer mešani vlak.

Prihod v Ljubljano (juž. kol.).

Proga iz Trbiža.

Ob 5. uri 53 min. zjutraj osebni vlak s Dunaja via Amstetten, Solnograda, Lince, Steyra, Gmundena, Ischla, Anseeca, Pariza, Genevo, Gurha, Bregenc, Inomost, Zella ob jezern, Ljubna, Celovec, Beljaka, Franzensfeste. — Ob 7. uri 55 min. zjutraj osebni vlak iz Lesce, Bleda. — Ob 11. uri 20 min. popoldne osebni vlak s Dunaja via Amstetten, Karlovih varov, Heba, Marijinih varov, Planja, Budejovic, Solnograda, Lince, Steyra, Pariza, Genevo, Gurha, Bregenc, Inomost, Zella ob jezern, Lend-Gastein, Ljubna, Celovec, Lince, Pontabla. — Ob 4. uri 57 min. popoldne osebni vlak s Dunaja, Ljubna, Selsthal, Beljaka, Celovec, Franzensfeste, Pontabla. — Ob 9. uri 6 min. zvečer osebni vlak s Dunaja via Amstetten in Ljubno, iz Lipskega, Prago, Francovih varov, Karlovih varov, Heba, Marijinih varov, Planja, Budejovic, Lince, Steyra, Solnograda, Beljaka, Celovec, Pontabla. — Ob 10. uri 25 minut zvečer osebni vlak iz Lesce-Bleda (le ob nedeljah in praznikih).

Proga iz Novega mesta in iz Kočevja.

Ob 8. uri 19 min. zjutraj mešani vlak. — Ob 2. uri 33 min. popoldne mešani vlak. — Ob 8. uri 35 min. zvečer mešani vlak.

Odhod iz Ljubljane (drž. kol.) v Kamnik.

Ob 7. uri 23 min. zjutraj, ob 2. uri 5 min. popoldne, ob 6. uri 50 min. zvečer, ob 10. uri 25 min. zvečer. (Poslednji vlak le ob nedeljah in praznikih.)

Prihod v Ljubljano (drž. kol.) iz Kamnika.

Ob 6. uri 66 min. zjutraj, ob 11. uri 8 min. popoldne, ob 6. uri 30 min. zvečer, ob 9. uri 55 min. zvečer. (Poslednji vlak le ob nedeljah in praznikih.)

Jednonadstropna hiša

s 4 stanovanji, 8% čistega dohodka, se po ceni proda. — Vpraša naj se pri **Adolfu Hauptmannu**, Sv. Petra cesta št. 41. (1113-4)

Učenec

iz dobre hiše, lepega vedenja, vzprejme se takoj pri **Ignaciju Žargi-ju** v Ljubljani, na Sv. Petra cesti št. 6 (1175-2)

Prof. dr. L. Roesler, ravnatelj c. kr. kemično-fiziološkega poskušališča za vino- in sadjerejo v Klosterneuburgu pri Dunaju, je II. (508-9)

železnato vino

lekarnarja **PICCOLI-ja** v Ljubljani

kemično preiskal in našel, da ima za to porabljeno izborno vino dostavek lahko prebavljivega železnega preparata in torej v vseh onih slučajih, v katerih se mora vzeti takšen preparat, prav dobro služi.

Ignacij Klinec

c. kr. davčni kontrolor

Juanka Klinec rojena **Narobe**

poročena.

(1182)

Litija

Trzin

dne 9. avgusta 1897.

Trgovinsko naznanilo.

Slav. občinstvu in cenjenim svojim odjemalcem uljudno naznanjam, da sem z dnem 1. avgusta t. l.

opustil svojo filijalko v **Stenovih ulicah** katero sem združil z že mnogo let poslujočo

glavno prodajalnico

na **Sv. Petra cesti št. 4 (Resljena cesta).**

Priporočam se nadaljni naklonjenosti ter beležim

z velespoštovanjem

(1101-5)

Adolf Hauptmann

tovarna oljnatih barv, firnežev, lakov in kleja v Ljubljani.

Izdajatelj in odgovorni urednik: Josip Noll.

Najtečnejša umetna hrana otrokom

je, kakor splošno priznavajo zdravniki, popolnoma škroba prosta

Franca Giacomelli-ja

I. dunajska otroška redilna moka

dobavitelja društva c. kr. državnih uradnikov avstrijskih

Dunaj, XV/1, Robert Hamerlinggasse 1.

Ogromna množina spricval in priznanih pisem.

Velika škatlja 80 kr., majhna 45 kr. (880-17)

Zaloga pri g. lekarnarju **M. Mardetschlaeger-ju**, pri zlatem orlu v Ljubljani, Prešernov trg št. 2. Dalje v vseh lekarnah in drogerijah.

Št. 8821.

Razpis.

Podpisani deželni odbor razpisuje sledeče

službe okrožnih zdravnikov

na **Kranjskem:**

- 1.) v **Bohinjski Bistrici** z letno plačo 800 gld. in 200 gld. letne doklade od zdravstvenega okrožja;
- 2.) v **Kočevski Reki** z letno plačo 800 gld.;
- 3.) v **Logateci** z letno plačo 600 gld.;
- 4.) v **Šmarjeti pri Ljubljani** z letno plačo 800 gld.;
- 5.) v **Velikih Laščah** z letno plačo 700 gld.;
- 6.) v **Vipavi** z letno plačo 700 gld.

Prosilci za jedno teh služb pošljejo naj svoje prošnje podpisnemu deželnemu odboru

do **5. septembra 1897. l.**

ter v njih dokažejo svojo starost, upravičenje do izvrševanja zdravniške prakse, avstrijsko državljanstvo, fizično sposobnost, neomadeževano življenje, dosedanje službovanje ter znanje slovenskega in nemškega jezika.

Oziralo se pa bo le na take prosilce, kateri so najmanj dve leti službovali v kaki bolnici.

Od deželnega odbora **kranjskega.**

Ljubljana, dne 2. avgusta 1897.

Lastnina in tisk „Národne Tiskarne“.